Република Србија
УПРАВНИ СУД
5 У.19062/13
13.07.2016. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Павле Ковачевић, адвокат из Београда, ул. Кнегиње Љубице бр.10, против туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за традицију, стандард и ветеране – Одељења за стамбене послове, УП-2 број: 214-6/2011 од 31.10.2013. године, у предмету стамбеном, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.07.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА**, **ПОНИШТАВА** решење Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за традицију, стандард и ветеране – Одељења за стамбене послове, УП-2 број: 214-6/2011 од 31.10.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** Министарство одбране Републике Србије, Сектор за људске ресурсе, Управа за традицију, стандард и ветеране – Одељење за стамбене послове, да тужиоцу А.А. из ..., ул. ..., накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Групе за утврђивање права Одељења за стамбене послове, Управе за традицију, стандард и ветеране, УП-1 број: 15818-30/98 од 08.09.2011. године, којим је тужиоцу престало право на стамбено обезбеђење по закључку, УП-1 број 15818-24/98 од 15.04.2011. године и скида са евиденције захтев тужиоца, подофицира у пензији, за решавање стамбеног питања.

У тужби, поднетој Управном суду дана 04.12.2013. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је првостепено решење којим тужиоцу престаје право на стамбено обезбеђење и скида се са евидеције његов захтев, донето на основу члана 36. став 1., а у вези члана 48. и

5. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране, а да притом ниједан од наведених чланова не предвиђа доношење оваквог решења, ако је закључак већ донет, а никако овакву изреку решења, односно правилник не предвиђа категорију престанка права и скидања са евиденције. Указује да је за понављање поступка сазнао тек из образложења другостепеног решења, које је по жалби донео начелник Одељења за стамбене послове, иако је правилником у чл. 38. изричито наведено да по жалбама одлучује Виша стамбена комисија. Наводи да је у жалби навео и доказао да је предао кључеве од стана надлежном старешини и стан вратио у Војностамбени фонд. Такође је дао оверену изјаву да у стан не може да уђе, а стан у ..., као и сам ..., напустио је као подофицир ЈНА са својом јединицом. Тачно је да је тужилац предмети стан добио и по основу кћерке Б., као тадашњег члана домаћинства, осим сина и супруге. Међутим, тужилац је тај цео стан, дакле и део добијен по основу кћерке и вратио у Фонд ФСФ. Његова кћерка, Б.Б., није била члан породичног домаћинства од момента удаје, тј. од .... године од када је живела на другој адреси, нити је стан више користила заједно са тужиоцем, што је све документовано уз жалбу. У списима се такође налази и потврда о пребивалишту Б.Б., по којој је она до 1993. године, дакле две године након што је тужилац предао стан и напустио га, била пријављена на адреси ... ..., у стану свог супруга. Дакле, кћерка Б.Б. није наставила да, после тужиоца, користи предметни стан, независно од тога што више није ни била члан домаћинства, а такође тужилац није кћерки оставио стан, већ га је вратио. Указује да је одредбом члаа 3. став 1. тачка 2. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране прописано, да лице из члана 2. овог правилника, има решено стамбено питање ако оно или члан његовог породичног домаћинства на територији користи одговарајући стан по основу закупа на неодређено или одређено време, стечен по основу рада, а да се правилник не односи на бивше чланове породичног домаћинства, него на оне који су наведени у захтеву за решавање стана, а да је тужилац у свом захтеву навео само супругу и сина, а не и кћерку. Са тих и други у тужби наведених разлога, предлаже да суд уважи тужбу и поништи како првостепено, тако и оспорено решење и реши ову управну ствар тако што ће наложити враћање тужиоца на стамбену листу-евиденцију или поништити управни акт и предмет вратити туженом органу на поновно одлучивање, као и да обавеже тужени орган да тужиоцу накнади трошкове за састав тужбе са паушалом у износу од 25.000,00 динара, те за таксе по опомени.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списа предмета ове управне ствари произлази да је тужени орган у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, а поступајући у извршењу пресуде Управног суда 23 У.2537/12 од 11.09.2013. године, утврдио да је тужилац у свом захтеву за стан у гарнизону Београд од 31.01.2003. године, навео као чланове ЗПД супругу В.В. и сина Г.Г., а не и кћерку Б.Б., која се у међувремену удала. У ... је у току радног односа добио на коришћење трособан стан у ул. ... бр. ..., стан бр. ... (садашњи назив улице ... ...) у којем је живео са супругом, сином и кћерком. Кћерка тужиоца, Б.Б. је наставила да и даље користи предметни стан, који је и откупила од Задарске жупаније, Уреда за просторно уређење, стамбено комуналне послове, градитељство и заштиту околиша, класа: УП/I-371-03/95-01/17, ур бр. 2198-05-1/2-01-20 од 27.06.2001. године, којим је истој признато станарско право на стану у ул. Пут пударице бр. 11П. Цитирајући одредбе члана 3. став 1.

тачка 2. и члана 18. став 1. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране („Службени војни лист“ бр. 38/05...39/08), тужени орган закључује да је правилно поступио првостепени орган у ожалбеном решењу, заснивајући своју одлуку на утврђеном чињеничном стању да је тужилац у свом захтеву за стан навео супругу В.В. и сина Г.Г., као члана заједничког породичног домаћинства и да је он по основу свог радног односа у војсци добио на коришћење стан у ... у ул. ... бр. ... (садашњи назив улице је ... бр. ...), по структури трособан, а на име супруге В.В., кћерке Б.Б. и сина Г.Г., а који је био за њих одговарајући у смислу члана 18. наведеног правилника. Из тога произлази да се не може прихватити као доказ да је породица тужиоца престала да користи предметни стан у ..., јер је из приложеног доказа о куповини стана од кћерке Б.Б, неспорно да је она наставила да користи предметни стан, који је и купила. Чињеница да кћерка Б.Б. више није члан породичног домаћинства тужиоца, није од значаја, јер је стан по структури, који је тужилац користио у Задру, добијен управо и на кћерку Б.Б. Притом, код одређивања структуре по одредбама члана 3. наведеног правилника, узет је обзир стан који је тужилац имао на коришћењу и чланови породичног домаћинства тог лица који користе тај стан на тим територијама, с тим да ако је тај стан према члановима породичног домаћинства који га користе одговарајући у смислу структуре по одредбама овог правилника, та лица се не могу решавати на територији Републике Србије. Тужени орган је потом утврдио да је тужиоцу закључком Одељења за стамбене послове од 15.04.2011. године, било утврђено право на 2,0-собан стан, као лицу које је изгубило станарско право на стану које је користило на територији република које су се отцепиле од бивше СФРЈ, а то право је тужиоцу било признато јер првостепени орган није располагао са доказом да је кћерка тужиоца Б.Б. откупила стан у .... С обзиром на ту чињеницу, коју је првостепени орган сазнао 02.09.2011. године, по основу обавештења Управе за људске ресурсе МО РХ УР број: 512М2-0403-11-1813 од 13.07.2011. године, прослеђене актом Одељења за конзуларне послове Министарства спољних послова Републике Србије, број 5/8857-4/2011 од 31.08.2001. године, стекли су се услови за примену одредби члана 239. став 1. тачка 1. и члана 247. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10).

Међутим, по оцени Управног суда, основано се у тужби оспорава законитост решења туженог органа, јер је исто донето уз повреде правила поступка из члана 235. став 1., а у вези члана 199. став 2. и члана 235. став 2.Закона о општем управном поступку.

Ово стога што је ожалбено решење о престанку права тужиоцу на стамбено обезбеђење, донето са позивом на одредбу члана 36. став 1. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране, која не прописује престанак права и скидање са евиденције, већ се односи на доношење закључка о утврђивању права на решавање стамбеног питања, а на коју околност тужилац указује у тужби. По оцени суда, ако у списима постоји изјава тужиоца да 24.02.1992. године враћа стан у Задру ВСФ, да исти има уверење о пребивалишту кћерке Б.Б., да је иста од удаје, тј. од .... до 29.09.1993. године, пријављена на другу адресу, што значи да у моменту давања изјаве да стан враћа војсци, није члан његовог домаћинства, те да је 2003. године у захтеву за стамбено збрињавање као чланове домаћинства означио супругу и сина, тада се не може прихватити као тачан закључак туженог органа да је за чињеницу откупа војног стана у ... од стране тужиочеве кћерке сазнао 02.09.2011. године, те да то представља нову чињеницу на основу које је поновио поступак, применом одредбе члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку.

Како ожалбено решење не садржи законски основ за доношење решења о престанку права тужиоцу на стамбено обезбеђење и скидању истог са стамбене евиденције, а оспорено решење се позива на члан 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку

(понављање поступка), то су у погледу законског основа за доношење, првостепено и другостепено решење контрадикторни, због чега је тужба уважена и поништено оспорено решење.

У поновном поступку, управни органи су у обавези да утврде који правни институт предвиђен законом је примењен у конкретном случају, јер се истим дира у стечено право тужиоца на основу закључка од 15.04.2011. године, који је коначан управни акт, а имајући у виду да се у списима налазе докази о чињеницама везаним за стан у ... и члановима домаћинства тужиоца, који су управним органима били познати у време доношења закључка од 15.04.2011. године, на које је тужилац указивао у жалби изјављеној против првостепеног решења, а које тужени орган није оценио у оспореном решењу.

С обзиром на то да је оспорено решење поништено због повреде правила поступка, Управни суд је решавао без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Како је суд наложио туженом органу да отклони повреде правила поступка на које је указао овом пресудом, то нису испуњени услови да суд уместо органа донесе одлуку како је то тужилац предложио, јер нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

С обзиром на то да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, с тим што су примедбе и правно схватање суда изнете у овој пресуди, обавезујући за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. наведеног закона.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, суд је имао у виду да из списа произлази да је тужилац у вези са покретањем овог спора, имао трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе, које суд применом Тар. броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", број 121/12), одређује у износу од 16.500,00 динара, па је сагласно одредби чл. 150, 153. став 1. и члана 154. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...55/14), чија је сходна примена прописана одредбом члана 74.Закона о управним споровима одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 13.07.2016. године, 5 У.19062/13

Записничар
Снежана Николић, с.р.

Председник већа - судија
Живана Ђукановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ